

דובי הקטן ושביל פרחי זכריני.

היה פעם דוב חום שבא לבקר את שלושת הדובים בביתם שביער. הוא היה זקן, בעל פנים נחמדים ובעל ניסיון רב בכל הנוגע להלכות הדובים ובני האדם, אבל גם אוהב מאוד להתבדח.

כשדובי הקטן הלך כבר לישון, אבא דוב ואמא דובה שוחחו עם האורח ליד האח, והזקן אמר שהוא נהנה לראות צעיר ממושמע כזה, שהולך למיטה מיד כאשר אומרים לו.

"וחוץ מזה" אמר הדוב החום הזקן "שמחתי לראות דוב צעיר שלא חושב את עצמו חשוב ולא משוכנע כי כל הדובים ביער צריכים להישמע לו. דובים כאלה פוגשים לעתים רחוקות."

ההורים שתקו, ואז הדוב הזקן סיפר "הבוקר שכחתי את מקל ההליכה שלי ליד הצוק, והבן שלכם ירד והביא לי אותו."

"וטוב שכך, אדוני" אמר אבא דוב.

אחר כך אבא דוב ואמא דובה עוד שוחחו עם הדוב החום הזקן על כך, איך צריך לחנך דובים צעירים. הזקן עוד אמר שהיה רוצה לנסות ולבדוק כמה מהדובים הצעירים יודעים ללכת ישר בשביל הצר שביער. כשהוא הסביר זאת, אבא דוב אמר "טוב, כן, טוב מאוד." אבל אמא הדובה לא הייתה בטוחה האם דובי הקטן שלהם יעמוד במבחן כזה. למחרת אבא דוב הציג את הדוב החום הזקן לכל אבות הדובים שבסביבה. הם היו גאים מאוד להכיר את הנודד המפורסם והסכימו לעזור לו לבחון את הצעירים. ולכן למחרת כל הדובים הצעירים נקראו לרחבת היער שבה שיחק בדרך כלל דובי הקטן. הם היו כה מנומסים שדובי הקטן חשב כי הוא בין זרים. גם הוא בעצמו התנהג יפה. ואז הדוב הזקן נאם ואמר שהוא רוצה לפגוש את כל הצעירים האלה במקום אחד בעובי היער. שם הוא יכין להם נדנדות וגם תהיה שם בריכת רחצה והרבה אוכל טעים לכולם. הוא תכנן גם משחק להורים שיקרא "מצא את הצאצא שלך".

"אכן כך" המשיך הזקן "אבל כשרציתי לתת לו בגלל זה קצת תותי בר מדובשנים, הוא ברח ועוד קרא מעל כתפו 'תודה אדוני, אבל לא מגיע לי כלום עבור זה. אנא שכח מכך'."

והדוב הזקן קם והתחיל למלא בתותים מדובשנים את כיסי מכנסיו של דובי הקטן שהיו מונחים ליד המיטה. המכנסיים של דובי הקטן נעשו כבדים מרוב הפרי שבכיסים.

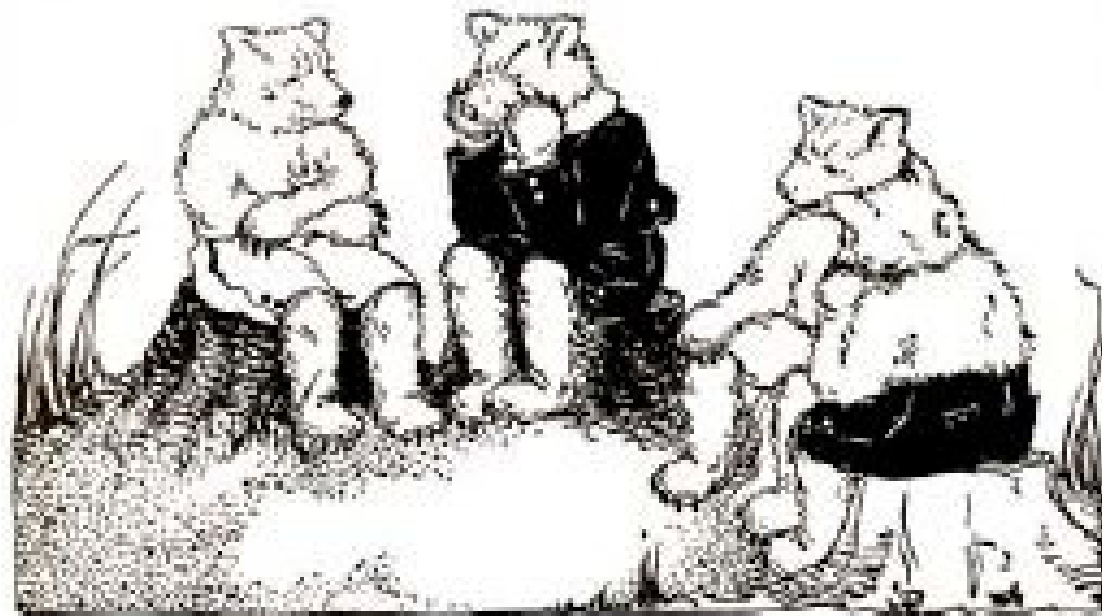

עוד אחרה ראה דבר
מוזר. הסנאי שתל
במקום פרח זכריני.
דובי הקטן המשיך
ללכת אבל בדרכו,
מצא ארנבון תינוק,
אבוד ובוכה.
"איפה אתה גר?"
שאל הדובון הקטן.
"שם, תחת שיח
הורד הבר" ילל
הארנבון "משוך אותי
לשם באוזניים."
דובי הקטן משך את
הקטן עד לאמא שלו,

אבל זו אפילו לא אמרה "תודה". היא רק נתנה
לקטן שלה כמה סטירות, כי ברח ממנה, והמשיכה
לכרסם את עלי הנרקיס.
לרגע הצטער דובי הקטן שבכלל סטה מדרכו כדי
לעזור, ואפילו לא הודו לו על כך. "אין דבר" אמר

"אם תחליטו לבוא" אמר "תוכלו להשתעשע שם,
אבל עליכם להישמע להורייכם. מחר בבוקר אעבור
ליד בתיכם ואתם תמתינו לי בפתח. לכל אחד
אלחש לאוזנו את שם מקום המפגש, ולשם עליכם
ללכת מיד, בלי לסטות מהדרך.
למחרת בבוקר דובי הקטן חיכה בפתח הבית
כשהדוב הזקן עבר. "פגוש אותי בגן העמקים" לחש
לו הזקן "אהיה שם לפניך כי אני מכיר קיצור דרך,
ואתה תלך בשביל. עכשיו קדימה!"
"זכור בני" אמר אבא דוב "שצריך להיות מנומס לכל
מי שתפגוש בדרך. ואם יזדמן לך לעשות מעשה
טוב, תשכח אותו מיד!"
אמא דובה לא כל כך שמחה מההרפתקה של בנה
הקטן, אבל דובי הקטן רק נפנף להם ביד ורץ
בשביל. הוא לא עבר מרחק רב כשלפניו נפל מעץ
סנאי זקן, וכל האגוזים שלו התפזרו. דובי הקטן
נעצר, ועזר לסנאי לאסוף אותם.
"אתה טוב-לב, דוב קטן" אמר הסנאי "תודה לך".
"הו, זה לא כלום, היה נעים מאוד" ענה דובי הקטן
ומיד שכך מהמעשה הטוב שעשה, אבל כשהסתכל

"האם הגעתי ראשון?" שאל "אינני שומע אף דוב צעיר אחד כאן."
"לא" אמר הדוב הזקן "החברים שלך הם כאן, אבל הם שותקים, כי יש להם זיכרונות לא נעימים."
ואמנם כך, שם על נפילי עצים ישבו דובים קטנים, כולם במצב רוח רע ובלי כל רצון לשחק.
"מה קרה לכם?" שאל דובי הקטן.
"התייחסו אלינו לא יפה בדרך" ענה אחד הצעירים "כולם רצו שנעבוד בשבילם וכשניסינו, אפילו לא אמרו תודה. וכולם נטעו דרדרים קוצניים אחרינו."
בדיוק נשמע אז תזמורת היער ואבא ואמא של דובי הקטן הגיעו, כל אחד עם זר גדול של פרחי זכריני.
"אתה רוצה להישאר כאן ולשחק?" שאלה אמא דובה.
"לא, לא מעניין אותי כאן, גם אם יש כאן נדנדות ומשחקים."
הם עוד התכבדו בגלידה ודבש שהביא הדוב הזקן, ואחר כך דובי הקטן הלך הביתה עם אבא ואמא שלו.

לעצמו, אבל כשהסתובב כדי לנפנף בכפו לארנבון הקטן ראה שאמא הארנבת שותלת פרח זכריני באדמה.
עוד אי-אלה מעשים טובים עשה דובי הקטן בדרכו אל גן העמקים, ושכח את כולם, אך דבר אחד נשאר בזיכרונו והוא שרבים מתושבי היער שתלו פרחי זכריני כאשר עבר.
הוא הגיע לגן העמקים שמח ומרקד בהנאה ושם פגש את הדוב החום הזקן.

הדובים הצעירים שנשארו שם בכו, כי הוריהם עדיין לא הגיעו.

"איך מצאתם אותי כל כך מהר?" שאל דובי הקטן.
"הלכנו בשביל פרחי זכריני"

"שביל פרחי זכריני?" הופתע דובי הקטן.

"כן, פרחי זכריני נשארו בכל מקום בו הלכת ולא היה קשה למצוא אותך."

דובי הקטן שקע רגע במחשבות, אבל מיד התחיל לדלג ולרקוד שוב.

מאוחר בערב אבא דוב נראה מודאג. "הדובים

ביער דואגים ובוכים. הם לא מצליחים למצוא את

הקטנים שלהם. בעקבות הילדים צמחו שיחי דרדר

קוצני, גבוהים וצפופים, כך שאי אפשר לעבור

דרכם. חבל שלא שאלנו איך קוראים למקום הזה

שבו מחכים הקטנים."

"אני יודע" קרא דובי הקטן "זה מקום הישן של

הפיקניק, רחבת גן העמקים. אפשר להגיע לשם

דרך המנהרה. אלך ואראה להורים איך הולכים

לשם!"

הוא רץ וכעבור זמן נשמעו צעדיהם של הדובים, אבות ואמהות, שרצו דרך המנהרה.

הדוב החום הזקן שמע שההורים מגיעים. "לילה טוב ילדים" אמר לדובונים המסכנים, והלך משם.

הוא השאיר את כל הדבש וגלידה ואוכמניות אבל הקטנים כבר לא רצו לטעום מהם.

למחרת באו דובים רבים להורי דובי הקטן, והודו להם על העזרה של הבן.

"זה לא כלום" אמר להם דובי הקטן "אנא, תשכחו מכך."

ואז תקע בכובעו ענף של פרחי זכריני ורץ לשחק.

